

Arrest

nr. 280 348 van 18 november 2022
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. SAKHI MIR-BAZ
Broustinlaan 88/1
1083 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 12 juni 2022 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 mei 2022.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 11 juli 2022 met referthenummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 11 oktober 2022 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 19 oktober 2022.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. POLLET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat A. SAKHI MIR-BAZ en van attaché M. TYTGAT, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker, die verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, diende een eerste verzoek om internationale bescherming in op 5 december 2017. De commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna 'de commissaris-generaal') nam op 21 mei 2019 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen besloot eveneens verzoeker niet te erkennen als vluchteling en de subsidiaire beschermingsstatus te weigeren in zijn arrest nr. X van 9 oktober 2019.

1.2. Zonder het Belgische grondgebied te verlaten diende verzoeker een tweede verzoek om internationale bescherming. De commissaris-generaal nam op 19 februari 2020 een beslissing niet-

ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Het beroep tegen deze beslissing werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen verworpen in zijn arrest nr. X van 15 juni 2021.

1.3. Verzoeker dient op 15 september 2021 in België een derde verzoek om internationale bescherming in. De commissaris-generaal neemt op 30 mei 2022 een beslissing niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek). Dit is de bestreden beslissing die als volgt luidt:

“A. Feitenrelaas

U, U. N., verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van origine een Pashtun te zijn, afkomstig uit Gerdi Ghaus, district Mohmand Dara in de provincie Nangarhar. U bent een soennitische moslim en geboren in 1993 of 1994. U woonde er met uw vader, moeder en twee zussen die nadien huwden. Ook twee ooms langs moederszijde en uw oom langs vaderszijde M. H. woonden in het dorp; een stiefoom langs moederszijde woont in Kunduz.

*Uw vader was net als vele leden van uw stam chauffeur en vervoerde met zijn trucks goederen voor de Amerikanen in Afghanistan. Hij had twee trucks. Uw vader bezat ook veel grond. Al jaren lag hij in conflict met zijn jongere broer, uw oom M. H.. Uw oom werkte met zijn zonen S. en N. voor de taliban als commandant en eiste dat uw vader zou stoppen met het vervoeren van goederen voor de Amerikanen. Uw vader weigerde aangezien dit zijn broodwinning was. Het kwam soms tot een fysiek gevecht tussen uw oom en uw vader. Uw oom was bovendien jaloers op jullie bezittingen, uw vader had veel gronden en twee vrachtwagens. Er werden over dit grondconflict verschillende jirga's gehouden, maar er kwam geen oplossing. Na verschillende bedreigingen door uw oom heeft deze uw vader op een nacht ergens in 2012 of 2013 samen met zijn zonen en enkele taliban doodgeschoten en jullie trucks in brand gestoken. Ze eisten toen ook alle eigendomsdocumenten op. Ze gingen weg toen burens af kwamen op het geschreeuw door uw moeder. Enkele uren nadien kwam de oom terug op zoek naar u, u was toen al in het huis van uw ooms langs moeders zijde. Uw familie vreesde dat u als enige zoon van uw vader ook slachtoffer zou worden van uw oom. Deze oom wou u immers ook laten toetreden tot de taliban om jihad mee te voeren of een zelfmoordaanslag te plegen, om u zo uit de weg te kunnen ruimen. U dook enkele weken onder bij uw oom in het dorp waarna u met een smokkelaar het land uit reisde. **U bereikte uiteindelijk Zweden waar u een verzoek om internationale bescherming indiende op 27 augustus 2012** en verklaarde minderjarig te zijn. **Uw verzoek werd in Zweden definitief afgewezen eind 2015**, waarna u naar Calais reisde waar u een tweetal jaar verbleef met de bedoeling de oversteek te maken naar het Verenigd Koninkrijk. Op aanraden van anderen kwam u uiteindelijk naar België. U had zich bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) aangeboden voor het indienen van een verzoek om internationale bescherming maar er was enkel pre-registratie mogelijk en u kreeg nog geen opvang. Bij een controle door de politie werd u opgesloten in het gesloten centrum voor illegalen te Brugge. U diende er op 22 november 2017 uw **eerste** verzoek om internationale bescherming in. De raadkamer oordeelde dat u moest worden vrijgesteld op 5 december 2017. Een overname van uw verzoek in het kader van de Dublinregeling werd door Zweden geweigerd.*

U vreesde bij terugkeer nog steeds uw oom die u zal vermoorden omdat hij beslag wil leggen op uw gronden en bezittingen, daarnaast vreest u ook dat hij u zal dwingen bij de taliban te gaan om een aanslag te plegen.

U legde ter staving van uw eerste verzoek volgende documenten neer: uw originele taskara met vertaling, een kopie van uw vaders taskara en enkele stukken uit uw Zweeds asioldossier (verzoekschrift advocaat, doktersattest, attest taalcursus, attest inzake medicatie, verklaring van een arts en een attest inzake uw begeleid wonen).

Op 21 mei 2019 nam het Commissariaat-generaal een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire bescherming. U ging in beroep tegen deze beslissing. Met het arrest nr. 227 220 van 09 oktober 2019 bevestigde de RvV de weigering van de vluchtelingenstatus en de weigering van de subsidiaire bescherming. U ging niet in Cassatieberoep tegen dit arrest.

*Zonder het Belgische grondgebied te verlaten diende u op 28 oktober 2019 een **tweede** verzoek om internationale bescherming in. U verwees daarbij naar dezelfde vrees als tijdens uw eerste procedure, namelijk dat u vreest dat uw oom u zal vermoorden. U verwees ook naar uw lange verblijf in Europa.*

U kwam wel terug op uw eerdere verblijfplaatsen en verklaarde tot in 2011 in Pakistan te hebben gewoond, alvorens terug te keren naar de Afghaanse provincie Nangarhar. Ter ondersteuning van uw tweede

verzoek legde u volgende documenten neer: een kopie van uw taskara en de vertaling daarvan, een kopie van het taskara van uw vader, een kopie van een Afghaans paspoort, kopieën van Pakistaanse schooldocumenten, een brief van uw advocaat en kopieën van identiteitsdocumenten van uw vader. Het CGVS verklaarde uw tweede verzoek op 19 februari 2020 nietontvankelijk aangezien u geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maken dat u voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking kwam. U ging in beroep tegen deze beslissing. Met arrest nr. 256 449 van 15 juni 2021 heeft de RvV uw beroep tegen deze beslissing verworpen.

U verliet het Belgische grondgebied niet en diende op 15 september 2021 een **derde** verzoek om internationale bescherming in. U baseert dit derde verzoek opnieuw op uw vrees jegens uw oom aan vaderszijde die bij de taliban zit en in conflict ligt met uw familie. Nu de taliban over heel het land hun regime gevestigd hebben, kan u zich nergens voor hen verbergen. Voorts verwijst u naar uw lange verblijf in Europa. U bent inmiddels ook religieus getrouwd met een Britse onderdaan, Noor Sabah OTUMANZI, en wilt met haar uw leven in Europa uitbouwen. Ter ondersteuning van uw derde verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: uw Afghaans paspoort, uw Zweedse vreemdelingenkaart uit 2014, een kopie van het Britse paspoort van uw vrouw, een religieus huwelijkscertificaat, een huurcontract, een arbeidsovereenkomst, en het taskara van uw vader. Op 09 november 2021 bezorgde u verschillende e-mails aan het CGVS die bijlagen bevatten maar zonder enige toelichting. De bijlagen van deze mails bevatten foto's en videobeelden van wat een familiefeest lijkt te zijn.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Na onderzoek van alle stukken aanwezig in uw administratief dossier, dient vastgesteld te worden dat uw verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden.

In overeenstemming met artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, onderzoekt de commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in geval van een volgend verzoek bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen, verklaart de commissaris-generaal het verzoek niet-ontvankelijk.

Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek **geen bijkomende inhoudelijke verklaringen** hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat u uit Afghanistan bent gevlucht nadat u problemen kreeg met uw oom (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vragen 16 en 19). Hierbij dient echter te worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag in België door het CGVS is afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake de door u beweerde feiten, uw levensomstandigheden en verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan. Dit werd bevestigd door de RvV op 28 oktober 2019. U ging niet in Cassatieberoep tegen dit arrest en bijgevolg geniet dit arrest kracht van gewijsde, waardoor de erin vermelde argumenten niet kunnen worden betwist. Dat u in het kader van uw huidige procedure verwijst naar uw eerder vermelde asielmotieven, motieven die op geen enkele wijze als aangetoond beschouwd kunnen worden, wijzigt hier niets aan. Door het louter herhalen van uw vermeende problemen slaagt u er niet in de vastgestelde bedrieglijkheid ervan op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is.

Aangezien u nooit aannemelijk hebt gemaakt dat u een gegronde vrees koestert voor de taliban, wijzigt het gegeven dat zij in Afghanistan de macht hebben overgenomen (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16) in dit opzicht niets aan uw nood aan internationale bescherming.

Verder verklaart u nog dat u al meer dan tien jaar in Europa bent en dat u hier uw leven wilt uitbouwen (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16). Daarbij moet worden opgemerkt dat dergelijke vage en

algemene bewering evenmin een nood aan internationale bescherming in uw hoofde aannemelijk kan maken. U reikt immers geen enkel concreet element aan dat erop zou wijzen dat u omwille van uw verblijf in Europa bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden gepercipieerd als anders of afwijkend en omwille daarvan gevisieerd, gestigmatiseerd en/ of vervolgd zal worden.

Ook aangaande uw religieuze huwelijk met N. S. O., die de Britse nationaliteit heeft, moet worden geconcludeerd dat u geen enkel concreet element aanreikt om te veronderstellen dat dit religieuze huwelijk in uw hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge zou hebben. Indien op basis van dit huwelijk een wettelijk verblijf wilt verkrijgen, dient u zich daartoe te wenden tot de geijkte procedures van Dienst Vreemdelingenzaken of diens tegenhanger in de staat waar uw echtgenote thans verblijft. Dat u ter ondersteuning van dit religieuze huwelijk een certificaat en een kopie van het Britse paspoort van uw vrouw neerlegt wijzigt daar niets aan.

Tenslotte legt u een Afgaans paspoort en een taskara van uw vader neer om te bewijzen dat u de Afgaanse nationaliteit bezit. Uw nationaliteit werd evenwel nooit in twijfel getrokken tijdens uw vorige asielpcedures. Ook dit kan dus niet dienen als nieuw element in uw huidige verzoek om internationale bescherming.

Wat betreft de overige door u neergelegde documenten, met name een huurcontract, een arbeidsovereenkomst, en foto's en videobeelden van een feest, besluit het CGVS dat deze volledig vreemd zijn aan uw nood aan internationale bescherming, aangezien op geen enkele wijze verband houden met de door u beweerde vrees.

Er moet dus worden besloten dat u in uw huidige verzoek geen nieuwe elementen aandraagt die de kans aanzienlijk groter maken dat u de Vluchtelingenstatus moet worden toegekend, of om aan te nemen dat u bij een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

*Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.*

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgd het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

*Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation** van juni 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_06_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf) en de **COI Focus Afghanistan**.*

***Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.*

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban gaat gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelt dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien, daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste maanden van 2022. Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten, aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front en aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban. Hoewel het aantal incidenten en de graad van geweld in het algemeen aanzienlijk is afgenomen, is er een toename van incidenten die worden toegeschreven aan ISKP. In haar gerichte aanslagen tegen de taliban gebruikt ISKP dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is.

Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair

hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakt. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten. Daarnaast was er ook sprake van de vrijwillige overgave door ISKP-leden en werd er hierbij vaak bemiddeld door tribale ouderen.

In de periode tussen 19 augustus en 31 december 2021 registreerde ACLED het merendeel van de incidenten in de provincies Nangarhar, Kabul, Panjshir en Baghlan. In de periode tussen 1 januari 2022 en 31 maart 2022 was dit in Kabul, Baghlan, Panjshir en Takhar.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateert van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat nieuwe bronnen zijn verschenen, wiens waarde en objectiviteit dienden beoordeeld te worden. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan.

Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn, doch benadrukt dat, naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het Hof van Justitie heeft immers verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidssysteem in het land van herkomst.

Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd

naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op en **Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen**, van mei 2022) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. Het optreden van de taliban heeft een impact gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Maar dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van geen of minder belang is. Het gaat dan om factoren, zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt bovendien niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-

economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Dit wordt bevestigd door de **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, waaruit blijkt dat niet in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen lopen het risico dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, verklaar ik uw verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk in de zin van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig uw aandacht op het feit dat tegen deze beslissing een niet-schorsend beroep kan worden ingediend overeenkomstig artikel 39/70, 2e lid van de Vreemdelingenwet. Dit beroep dient te worden ingediend binnen een termijn van 10 dagen na de kennisgeving van de beslissing.

Indien u zich echter op het ogenblik van uw aanvraag in een situatie van vasthouding of detentie bevond of ter beschikking was gesteld van de regering dient het beroep ingediend te worden binnen een termijn van 5 dagen na de kennisgeving van de beslissing (artikel 39/57, § 1, 2e lid, 3° van de Vreemdelingenwet samen gelezen met artikel 74/8 of 74/9 van dezelfde wet).

Ik breng de minister en zijn gemachtigde ervan op de hoogte dat er, in het licht van de voorgaande vaststellingen en rekening houdend met alle relevante feiten in verband met de verzoeken om internationale bescherming van betrokkene en met het volledige administratieve dossier, geen element bestaat waaruit kan blijken dat een verwijdering of teruggedrijving van betrokkene naar zijn land van nationaliteit of van gewoonlijk verblijf het non-refoulementbeginsel zou schenden in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet.”

2. Het verzoekschrift

In een eerste middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A van het Verdrag van Genève; van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet; van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motivering en van het zorgvuldigheidsbeginsel, en van artikel 3 van het EVRM *juncto* artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet.

Verzoeker herinnert aan de vier elementen in de vluchtelingendefinitie, stelt dat hij bij een eventuele terugkeer vreest onderworpen te worden aan een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 van het EVRM en stelt dat hij de bescherming van het land van herkomst niet kan invoeren omdat de lokale autoriteiten niet in staat zijn om zichzelf te beschermen.

In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van de materiële motiveringsplicht, minstens van de mogelijkheid tot toetsen van de materiële motiveringsplicht *juncto* de schending van het gelijkheidsbeginsel *juncto* de schending van het zorgvuldigheidsbeginsel. Verzoeker stelt dat hij wel bijkomende verklaringen heeft afgelegd. Hij is gehuwd in België met een Britse onderdaan van Afghaanse origine (stuk 2) en de situatie in het land van herkomst is volledig gewijzigd nu de Taliban de macht hebben overgenomen. Verzoeker is door zijn jarenlang verblijf in Europa volledig verwesterd en meent dat er voor personen zoals hij terugkeer geen optie is. Hij verwijst ter staving naar de volgende elementen en citeert uit volgende bronnen:

<https://www.amnesty.org/en/location/asia-and-the-pacific/southasia/afghanistan/reportafghanistan/>; <http://www.ecoi.net/en/document/2071122.html>; <https://www.nvtimes.com/interactive/2022/04/12/opinion/taliban-afghanistanrevenge.html>; https://www.ecoi.net/en/file/local/2017434/AMI_9-8-9_beitrag_stahlmann_vorabl_91009.pdf.

Hij meent dat hij dezelfde vervolgingsfeiten zal meemaken als de 55 terugkeerders waarover gerapporteerd wordt en meent dat de wijziging in de veiligheidssituatie een nieuw element is waarmee verwerende partij geen rekening heeft gehouden en heeft nagelaten deze fout te compenseren door aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen op basis van artikel 15, b van de Kwalificatierichtlijn. Hij meent dat mocht terugkeer een optie geweest zijn hij al eerder teruggekeerd zal zijn naar zijn land van herkomst en dat het feit dat hij 10 jaar rondloopt in Europa op zoek naar bescherming is een bewijs dat hij niet kan terugkeren. Hij heeft een hoog profiel en de kans is zeer reëel dat hij omwille van zijn ouder problemen en zijn verblijf in Europa vervolgd wordt. Verzoeker betoogt vervolgens *“De terugkeerders worden ook vaak beschouwd door de Taliban als ongelovige personen. Ook personen die beschouwd worden als ‘verwesterd’ lopen in Afghanistan een risico op vervolging. Dit blijkt uit talrijke bronnen. Zo erkennen de UNHCR-richtlijnen voor het beoordelen van de nood aan internationale bescherming van asielzoekers uit Afghanistan van 2018 terugkerende Afghanen die gezien worden als ‘verwesterd’ als een risicogroep. Dit wil zeggen dat zij een verhoogd risico lopen slachtoffer te worden van daden van vervolging. Zie pagina 10 van dit rapport: Verwesterde Afghanen worden in Dari ‘qarb-zadeh’ genoemd.⁹⁶ Daden van vervolging tegen deze groep kunnen uitgaan van zowel AGEs als van hun gemeenschap en van overheidsfunctionarissen.⁹⁷ Deze vervolging gebeurt op grond van het behoren tot de specifieke sociale groep van verwesterde Afghanen, maar ook op grond van een toegeschreven politieke overtuiging en religie.* <https://nansen-refuaee.be/wo-content/uploads/2021/05/NANSEN-Profile-3-21-Hazaras-Afghanistan.pdf>. Heeft verweerder dit rapport gelezen? Jonge Afghanen die in Europa wonen, zijn totaal veranderd en het is onmenselijk om hen bescherming te weigeren. Vooral wanneer mensen nu in Kaboel hun eigen kinderen verkopen om rond te komen. Vooral wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran.

De handeling van verweerder zorgt alleen dat mensensmokkelaar nog rijker worden. U mag geen hond vastbinden in Afghanistan van vandaag (een Afghaanse uitdrukking) laat staan een mens die meer dan 12 jaar in Europa gewoond heeft. Dit is een persoonlijk element waarmee rekening moet gehouden worden. Vooral wanneer alle jonge mensen aan het vluchten zijn naar Iran. 10.000 jonge Afghanen per dag. 5.000 met visum en 5.000 illegaal. Thousands of Afghans fleeing to Iran daily <https://www.youtube.com/watch?v=vLFc7Q5Y6Lw>.”

Verzoeker betoogt vervolgens dat het percentage van acute ondervoeding in Afghanistan een belangrijk element is voor de toekenning van de subsidiaire bescherming en dat dat verwerende partij dit niet onderzocht heeft en in de plaats hiervan een “*waaninnige paragraaf schrijft*”. Verzoeker vraagt zich af of verwerende partij hem en de Raad aan het misleiden is door dergelijke nonsens te schrijven en meent dat zij haar verantwoordelijkheid moet nemen en de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Hij verwijst vervolgens naar rechtspraak van de rechtbank in Zwolle van 10 juni 2013 (stuk 3) waarin gesteld wordt dat bij het beoordelen van een intern vluchtalternatief rekening moet worden gehouden met humanitaire gronden en waarin de rechter rekening houdt “*met het voedsel crisis en het algehele acute ondervoeding voor het beoordelen van een intern vluchtalternatief*”. Hij stelt dat in dit geval niet de beoordeling van een IVA aan de orde is maar dat het arrest naar analogie mag toegepast worden. Verzoeker citeert vervolgens uit <https://www.unicef.nl/pers/2021-10-06-helpt-afghaanse-kinderen-onder-vijf-jaar-looptrisiko-op-ondervoeding> en vraagt zich opnieuw af of verwerende partij dit rapport gelezen heeft of verwacht dat “*hij naar Afghanistan terugkeert en zich schuldig maakt aan diefstal om voor zijn onderhoud te voorzien? Of moet hij afstruinen vuilnisbakken bij hotels?*” en citeert <https://www.rd.nl/artikel/948542-aftellen-naar-een-regelrechte-catastrofe-in-afghanistan>. Verzoeker herhaalt nogmaals dat hij net als deze 55 terugkeerders vervolgingsfeiten zal meemaken omwille van zijn verblijf in Europa en meent dat verwerende partij over dit punt niet over informatie beschikt en citeert <https://www.ecoi.net/en/file/local/2067833/61d851cd4.pdf>. Hij stelt dat dit eveneens een persoonlijk element is waarmee verwerende partij geen rekening gehouden heeft bij de beoordeling van de subsidiaire beschermingsstatus en zelfs geen rekening heeft gehouden met het rapport Amnesty International Report 2021/22; “*The State of the World's Human Rights: Afghanistan 2021*”, <https://www.ecoi.net/en/document/2070218.html>. Hij meent dat dit een schending uitmaakt van het zorgvuldigheidsbeginsel en stelt in de loop van procedure nog bijkomende bewijzen te zullen voorleggen om zijn lang verblijf in Pakistan als Afghaanse vluchteling aan te tonen.

In wat zich aandient als een derde middel voert verzoeker de schending aan van artikel 3 van het EVRM juncto schending van artikel 48/4, § 2, b en c van de Vreemdelingenwet. Hij wenst te verwijzen naar paragraaf 39 van het *Elfgafagi*-arrest en besluit: “*Verzoeker heeft deze persoonlijke omstandigheden voldoende aannemelijk gemaakt door de bovenvermelde redenen en hij is van oordeel dat hij in ondergeschikte orde in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire bescherming. Verzoeker meent dat hij als terugkeerder omwille van zijn lang verblijf in Europa gemarginaliseerd zal worden. Verzoekers verblijf in Europa is objectief verifieerbaar. Landeninformatie stelt het volgende over de situatie van de terugkeerder:*”.

Verzoeker vraagt in hoofddorde verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek en in ondergeschikte orde hem de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, minstens de beslissing te vernietigen en terug te sturen voor verder onderzoek.

2.2. Verzoeker voegt volgende stukken toe aan het verzoekschrift:

1. Bestreden beslissing;
2. Een kopie van de huwelijksakte;
3. Een kopie van een arrest van een Nederlandse rechter;
4. Attest bjb.

3. Nota verwerende partij

Verwerende partij legt op 1 augustus 2022 een Nota verzoek tot behandeling via een louter schriftelijke procedure neer waarin zij antwoordt op de middelen in het verzoekschrift en volledigheidshalve het document “*Afghanistan. Socio-economische situatie. Overzicht bronnen.*” van mei 2022 toevoegt.

4. Aanvullende Nota's

4.1. Verwerende partij legt in toepassing van artikel 39/76 van de Vreemdelingenwet een aanvullende nota neer dd. 5 oktober 2010 waarin volgende nieuwe elementen ter kennis worden gebracht: (1) EUAA “*Afghanistan Security Situation*” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf; (2) COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022*” van 13 september 2022 (papieren versie in bijlage); (3) COI Focus “*Afghanistan. Veiligheidssituatie*” van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf; (4) EASO “*Afghanistan Country Focus*” van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf; (5) EUAA “*Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city*” van augustus 2022, beschikbaar op

https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf; (6) EASO “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif; (7) EUAA “Afghanistan: Targeting of individuals” van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en (8) EUAA “Country Guidance: Afghanistan” van april 2022, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>.

4.2. Verzoeker legt ter terechtzitting door middel van een aanvullende nota een kopie neer van een huwelijkscontract tussen verzoeker en O.N.S., opgemaakt door de ambtenaar van de burgerlijke stand van de gemeente Quevy op 5 januari 2022.

4. Beoordeling

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p.95-96 en 133). Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de Richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie” te voorzien in de zin van artikel 46 van de Richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek van zowel de juridische als de feitelijke gronden, zoals deze voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de Richtlijn 2013/32/EU.

4.2. De bestreden beslissing werd genomen op basis van artikel 57/6/2, § 1 van de Vreemdelingenwet dat bepaalt:

“§ 1. Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk. Bij het in het eerste lid bedoelde onderzoek houdt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen in voorkomend geval rekening met het feit dat de verzoeker zonder geldige uitleg heeft nagelaten, tijdens de vorige procedure, in het bijzonder bij het aanwenden van het in artikel 39/2 bedoelde rechtsmiddel, de elementen te doen gelden die de indiening van zijn volgend verzoek rechtvaardigen.”

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

Voormeld artikel vormt de omzetting van artikel 40, lid 2, van de Asielprocedurerichtlijn. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat de formulering van artikel 40 van deze Richtlijn geen verduidelijking van het begrip “*nieuwe elementen of bevindingen*” ter staving van een volgend verzoek bevat. De Raad dient rekening te houden met de uniforme interpretatie die het Hof van Justitie aan deze bepaling van het Unierecht heeft gegeven (zie onder meer HvJ 19 januari 2010, C-555/07, *Küçükdeveci*, punt 48). De

uitlegging die het Hof van Justitie krachtens de hem bij artikel 267 van het VWEU verleende bevoegdheid geeft aan een regel van Unierecht, verklaart en preciseert, voor zover dat nodig is, de betekenis en strekking van dat voorschrift zoals het sedert het tijdstip van zijn inwerkingtreding moet of had moeten worden verstaan en toegepast (HvJ 13 januari 2004, C-453/00, *Kühne en Heitz*, par. 21).

De formulering van artikel 40 van Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (herschikking) (hierna Asielprocedurerichtlijn) bevat geen verduidelijking van het begrip *“nieuwe elementen of bevindingen”* ter staving van een volgend verzoek.

In zijn arrest *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid* oordeelde het Hof van Justitie dat artikel 40, leden 2 en 3 van de Asielprocedurerichtlijn, in een behandeling in twee stappen voorziet van volgende verzoeken, waarbij in een eerste stap wordt nagegaan of deze verzoeken ontvankelijk zijn, terwijl in een tweede stap die verzoeken ten gronde worden onderzocht. Deze eerste stap omvat op zijn beurt een eerste fase of voorafgaand onderzoek *“om uit te maken of er nieuwe elementen of bevindingen aan de orde zijn of door de verzoeker zijn voorgelegd in verband met de vraag of hij krachtens de Kwalificatierichtlijn in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 36). Slechts indien dit daadwerkelijk het geval is wordt in de tweede fase het onderzoek van de ontvankelijkheid van het volgend verzoek voortgezet overeenkomstig artikel 40, lid 3 van de Asielprocedurerichtlijn *“teneinde na te gaan of die nieuwe elementen en bevindingen de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet”* (HvJ, C-921/19, *LH tegen Staatssecretaris van Justitie en Veiligheid*, 10 juni 2021, punt 37). Bijgevolg dient te zijn voldaan aan beide ontvankelijkheidsvoorwaarden opdat het volgende verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig artikel 40, lid 3 van deze richtlijn, maar dit neemt niet weg dat het gaat om onderscheiden voorwaarden die niet met elkaar mogen worden verward.

Het Hof wijst er verder op dat de Asielprocedurerichtlijn geen enkel onderscheid maakt tussen een eerste en een volgend verzoek om internationale bescherming wat betreft de aard van de elementen of bevindingen die kunnen aantonen dat de verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt en dat dus ook in het geval van een volgend verzoek de beoordeling hiervan moet worden verricht overeenkomstig artikel 4 van de Kwalificatierichtlijn.

Bij de uitlegging van de desbetreffende bepalingen van de Asielprocedurerichtlijn wijst het Hof uitdrukkelijk op overweging 36 van deze richtlijn waaruit blijkt dat de procedure voor toetsing van de ontvankelijkheid van een volgend verzoek tot doel heeft de lidstaten in staat te stellen om elk volgend verzoek dat wordt ingediend zonder nieuwe elementen of bevindingen als niet-ontvankelijk af te wijzen teneinde het beginsel van het gezag van gewijsde van een eerdere beslissing te eerbiedigen. Het onderzoek van een volgend verzoek dient volgens het Hof dan ook beperkt te blijven tot *“de toetsing van het bestaan van elementen of bevindingen ter staving van dat verzoek die niet werden onderzocht in het kader van de op het vorige verzoek genomen beslissing en waarop die beslissing – die gezag van gewijsde heeft – niet kon worden gebaseerd”* (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 50). De uitlegging die zou inhouden dat elk volgend verzoek niet-ontvankelijk moet verklaard worden op de enkele grond dat het is gebaseerd op elementen of bevindingen die de verzoeker ter ondersteuning van zijn vorig verzoek had kunnen voorleggen, zou volgens het Hof verder gaan dan noodzakelijk is om de eerbiediging van het beginsel van het gezag van gewijsde te waarborgen en zou afbreuk doen aan een behoorlijk en volledig onderzoek van de situatie van verzoeker (HvJ, C-18/20, 9 september 2021, punten 43 en 44).

De beoordeling van de feiten en omstandigheden ter staving van een volgend verzoek moeten, zoals dat het geval is voor een eerste verzoek, gebeuren overeenkomstig artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna Kwalificatierichtlijn) en dus in samenwerking met de verzoeker, met inbegrip van een document waarvan de authenticiteit niet kan worden vastgesteld of waarvan de bron niet objectief verifieerbaar is (HvJ 10 juni 2021, C-821/19, pt. 61).

Tot slot heeft het Hof van Justitie met betrekking tot de nieuwe elementen in het kader van de ontvankelijkheidsfase geoordeeld dat: *“62. Overigens dient in deze context in herinnering te worden gebracht dat het niet noodzakelijk is dat de lidstaat ervan overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft opdat de overlegging van een dergelijk document ertoe kan leiden dat overeenkomstig artikel 40, lid 3, van richtlijn 2013/32 het verzoek verder ten gronde wordt behandeld overeenkomstig hoofdstuk II van deze richtlijn, maar het volstaat dat dit document de kans aanzienlijk*

groter maakt dat de verzoeker krachtens richtlijn 2011/95 in aanmerking komt voor erkenning als persoon die internationale bescherming geniet.” (HvJ 10 juni 2021, C- 921/19, pt 62).

4.3. De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien is voldaan aan de volgende cumulatieve voorwaarden: *“a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven; b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen; c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek; d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen; e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4.4. Beoordeling van de nieuwe elementen

4.4.1. Verzoeker verklaart, bij de indiening van zijn huidig volgend verzoek om internationale bescherming dat de problemen waarvoor hij destijds uit Afghanistan is gevlucht nog steeds actueel zijn. Hij stelt dat zijn oom M.H. lid is van de taliban en hun land heeft afgenomen, dat de taliban hem zouden doden in geval van terugkeer en dat hij via de contacten met zijn moeder en maternale ooms hij weet dat zijn problemen nog steeds actueel zijn. Hij verklaart ook dat er nog steeds persoonlijke bedreigingen zijn tegen hem in Pakistan. Daarnaast verwijst verzoeker naar het feit dat hij al meer dan 10 jaar hier woont, en dat hij getrouwd is met een Britse, N.S., O. als nieuwe elementen om zijn huidig volgend verzoek te staven. Hij verklaart hier een toekomst te willen uitbouwen met zijn echtgenote, legaal te willen werken en zijn leven op te bouwen. Hij verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan aangezien de taliban er de macht overnam omdat zijn leven er in gevaar zou zijn (verklaring volgend verzoek, punt 16).

Verzoeker legt ter staving van zijn huidig volgend verzoek, volgende documenten neer: (1) een kopie van zijn origineel paspoort, geldig van 19 september 2019 tot 19 september 2024; (2) een kaart uitgereikt door het Migrationsverket; (3) een kopie van het paspoort van S., O., verzoekers Britse echtgenote, (4) een certificaat de mariage (religieuze huwelijksakte), (5) een huurcontract op naam van verzoeker en zijn echtgenote, (6) een kopie van een avenant au contrat du 04/03/2019 (origineel gezien), (7) een kopie van de taskara van verzoekers vader en (8) foto's van een feest die per email door verzoeker werden overgemaakt op 9 november 2021. Ter terechtzitting toont verzoeker een originele huwelijksakte opgemaakt door de gemeente Quevy en legt door middel van een aanvullende nota een kopie van een bladzijde uit dit document neer.

Hierin wordt door de ambtenaar van de burgerlijke stand van deze gemeente verklaard dat verzoeker en O.N.S. een huwelijk hebben gesloten voor deze ambtenaar op het gemeentehuis op 5 januari 2022.

4.4.2. Wat betreft de door verzoeker in het kader van zijn huidig volgend verzoek aangehaalde problemen met zijn oom voor zijn vertrek uit Afghanistan, stelt de Raad het volgende vast. Uit de gegevens uit het administratief dossier blijkt dat verzoekers eerste beschermingsverzoek in België gebaseerd was op zijn vrees voor zijn oom die bij de Taliban was, enerzijds omdat hij verzoeker wou inlijven bij de taliban om jihad te voeren, en anderzijds omdat hij in conflict lag met verzoekers familie over gronden. Verzoekers oom zou verzoekers vader daarom hebben gedood, waarna hij op zoek ging naar verzoeker. Uit de beslissing van de commissaris-generaal van 21 mei 2019 blijkt dat aan verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus werd geweigerd onder meer omdat geen geloof kon worden gehecht aan zijn verklaringen over de problemen met zijn oom, nu hij het talibanprofiel van zijn oom aan vaderszijde niet aannemelijk maakte en hij vaag bleef over hoe lang na de dood van zijn vader hij vluchtte, en het opmerkelijk werd geacht dat hij na de dood van zijn vader onderdook bij zijn oom langs

moederszijde die evenwel in hetzelfde dorp woonde. Verder werd ook geen geloof gehecht aan zijn beweerde regio van herkomst. In zijn arrest nr. 227 220 van 9 oktober 2020 bevestigde de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de beoordeling door de commissaris-generaal. Ook in zijn op 28 oktober 2019 ingediende tweede verzoek om internationale bescherming baseerde verzoeker zich op zijn vrees om door zijn oom te worden gedood in geval van terugkeer naar Afghanistan. Hij verklaarde verder dat hij tot in 2011 in Pakistan woonde en in dat jaar naar Nangarhar verhuisd te zijn. De commissaris-generaal verklaarde het volgend verzoek niet-ontvankelijk omdat verzoeker geen nieuwe elementen aanbracht die de kans aanzienlijk groter maakten dat hij voor internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kwam. Het beroep dat verzoeker indiende tegen deze beslissing werd door de Raad verworpen in zijn arrest nr. 256 449 van 15 juni 2021.

4.4.3. De Raad stelt vast dat, wat de door hem aangehaalde problemen met zijn oom in Afghanistan betreft, verzoeker geen nieuwe elementen bijbrengt die een ander licht werpen op de door hem beweerde maar in het kader van zijn twee vorige verzoeken ongeloofwaardig bevonden vervolgingsfeiten. Verzoeker herhaalt immers dat zijn problemen nog steeds actueel zijn, maar brengt verder geen enkel concreet element aan dat van aard is om een ander licht te werpen op de redenen waarom zijn relaas ongeloofwaardig werd bevonden door de commissaris-generaal en de Raad.

In de bestreden beslissing wordt over verzoekers verklaringen hierover bij de indiening van zijn huidig volgend verzoek op goede gronden als volgt gemotiveerd: *“Uit het administratief dossier blijkt immers dat u naar aanleiding van onderhavig verzoek geen bijkomende inhoudelijke verklaringen hebt afgelegd die betrekking hebben op uw verzoek. U beperkt zich integendeel louter tot een verwijzing naar asielmotieven die u in het verleden hebt uiteengezet, namelijk dat u uit Afghanistan bent gevlucht nadat u problemen kreeg met uw oom (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vragen 16 en 19). Hierbij dient echter te worden beklemtoond dat uw eerste asielaanvraag in België door het CGVS is afgesloten vanwege een fundamenteel gebrek aan geloofwaardigheid inzake de door u beweerde feiten, uw levensomstandigheden en verblijfplaatsen binnen en buiten Afghanistan. Dit werd bevestigd door de RvV op 28 oktober 2019. U ging niet in Cassatieberoep tegen dit arrest en bijgevolg geniet dit arrest kracht van gewijsde, waardoor de erin vermelde argumenten niet kunnen worden betwist. Dat u in het kader van uw huidige procedure verwijst naar uw eerder vermelde asielmotieven, motieven die op geen enkele wijze als aangetoond beschouwd kunnen worden, wijzigt hier niets aan. Door het louter herhalen van uw vermeende problemen slaagt u er niet in de vastgestelde bedrieglijkheid ervan op te heffen, waardoor een nieuwe beoordeling niet aan de orde is. Aangezien u nooit aannemelijk hebt gemaakt dat u een gegronde vrees koestert voor de taliban, wijzigt het gegeven dat zij in Afghanistan de macht hebben overgenomen (DVZ, Verklaring Volgend Verzoek, vraag 16) in dit opzicht niets aan uw nood aan internationale bescherming.”* De Raad stelt vast dat deze motieven correct zijn en steun vinden in het administratief dossier en dat verzoeker geen enkel concreet verweer voert tegen dit motief van de bestreden beslissing. Ook de door hem neergelegde documenten kunnen niet tot een andere beoordeling leiden. De door hem neergelegde reis-identiteitsdocumenten van verzoeker zelf, zijn vader en zijn echtgenote tonen verzoekers nationaliteit aan alsook die van zijn vader en echtgenote, maar hieruit kunnen geen gegevens worden afgeleid die relevant zijn voor de beoordeling van de geloofwaardigheid van verzoekers beweerde problemen met zijn oom langs vaderszijde. Ook de documenten inzake verzoekers verblijf in Zweden, het religieus en burgerlijk huwelijk van verzoeker en het huurcontract, die allen dateren van na zijn vlucht uit Afghanistan en betrekking hebben op verzoekers privé-leven in België en Zweden, zijn niet relevant voor de beoordeling van zijn verklaringen over zijn problemen met zijn oom voor zijn vertrek uit Afghanistan.

De foto's van een feest die door verzoeker zonder verdere toelichting werden overgemaakt aan verwerende partij zijn evenmin relevant voor deze beoordeling. Er kan in elk geval niet uit opgemaakt worden op welke manier deze foto's verband houden met de door hem aangevoerde nieuwe elementen en verzoeker licht dit ook niet toe in zijn verzoekschrift.

Verzoekers verklaringen met betrekking tot de problemen met zijn oom, samen gelezen met de door hem voorgelegde documenten kunnen bijgevolg niet worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

4.4.4. Verzoeker verwijst bij de indiening van zijn volgend verzoek ook naar zijn lange verblijf in Europa en zijn religieus huwelijk met zijn echtgenote die Brits staatsburger is. In de bestreden beslissing wordt gesteld dat dergelijke vage en algemene bewering evenmin een nood aan internationale bescherming in zijn hoofde kan aannemelijk maken en dat hij geen enkel concreet element aanreikt dat er op zou wijzen dat hij omwille van zijn verblijf in Europa bij een terugkeer naar Afghanistan zou worden gepercipieerd als

anders of afwijkend en omwille daarvan gevisieerd, gestigmatiseerd en/of vervolgd zal worden. Ook wat zijn religieuze huwelijk met een persoon met de Britse nationaliteit betreft, reikt verzoeker geen enkel concreet element aan om te veronderstellen dat dit in zijn hoofdte een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg zou hebben volgens de bestreden beslissing.

De Raad wijst vooreerst op hetgeen hierboven is uiteengezet en wijst er op dat in het kader van de beoordeling van een volgend verzoek moet beoordeeld worden of er nieuwe elementen worden aangebracht door de verzoeker of feiten aan de orde zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt. Beide voorwaarden moeten vervuld zijn, maar niet vereist is dat de asielinstantie overtuigd is dat het nieuwe document het volgende verzoek afdoende staft en dus met zekerheid tot de toekenning van internationale bescherming zal leiden. De Raad stelt vooreerst vast dat niet wordt betwist dat verzoeker al meer dan 10 jaar in Europa, voornamelijk Zweden en België verblijft en dat hij de Afghaanse nationaliteit heeft. Dit laatste wordt ook gestaafd met documenten, waarvan de authenticiteit evenmin ter discussie staat. Verder wordt ook niet betwist dat verzoeker in september 2021 een religieus huwelijk heeft afgesloten met een Britse onderdaan en in januari 2022 een burgerlijk huwelijk heeft gesloten met deze vrouw in België. Het huwelijk van verzoeker dateert van na voormeld arrest van de Raad van 15 juni 2021 waarin verzoekers beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing van de commissaris-generaal inzake zijn vorig verzoek om internationale bescherming werd verworpen.

De vraag of de door verzoeker aangebracht elementen nieuwe elementen zijn of een dergelijk nieuw feit aan de orde is, moet *in casu* worden beoordeeld in het licht van de machtsovername door de taliban in Afghanistan en de beschikbare landeninformatie.

De Raad verwijst naar de informatie die door beide partijen wordt voorgelegd, zoals vermeld in punten 2 en 3 van dit arrest.

Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten bestaat over Afghanen die Afghanistan hebben verlaten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. Echter heeft de *de-facto*-talibanregering wel voorrang gegeven aan paspoorten voor arbeiders die in het buitenland werken, wat erop wijst dat zij het economische aspect begrijpt, hoewel zij zich ook bewust is van het feit dat velen in het buitenland het niet met haar eens zijn. Verder wordt er een onderscheid gemaakt tussen de mannen van Pashtu-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken, wat een oude traditie is, en de mannen die naar Europa en de Verenigde Staten vertrokken zijn, wat als 'verkeerd' en 'verdacht' wordt beschouwd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Evenwel hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. In maart 2022 hebben de taliban een 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgericht. Deze commissie is in mei 2022 van start gegaan en mag onder meer informatie inzamelen over personen die uit Afghanistan zijn vertrokken (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 50-51). Volgens de terugkeercommissie zijn 150 voormalige regeringsfunctionarissen en politieke figuren teruggekeerd. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 53-54). De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd.

Er wordt melding gemaakt van vluchten uit Turkije met passagiers uit het Westen die banden hadden met Afghanistan. Het lijkt erop dat ze voor een kort verblijf zijn teruggekeerd (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). Het is wel zo dat de infrastructuur van de *de-facto*-talibanregering uiterst zwak is, en de taliban niet in staat worden geacht om de terugkeerders op te sporen en te controleren. Op dorpsniveau zullen de plaatselijke leiders echter weten wie is teruggekeerd. Die informatie zal de talibanregering in Kaboel echter hoogstwaarschijnlijk niet bereiken (voetnoot 514: *Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 38 in EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55). In hetzelfde rapport van Denmark, DIS, Afghanistan wordt daarentegen wel aangegeven dat de taliban heel goed weten wat zich afspeelt op lokaal niveau omdat ze verweven zijn met de lokale bevolking. Lokale talibanleden nemen deel aan de gesprekken in de steden en in de plaatselijke moskeeën, waardoor zij goed weten wat de mensen in de betreffende lokale gemeenschap doen. De lokale verankering doet zich voornamelijk voor in Pashtu-gebieden. Hun inlichtingennetwerken zijn minder ontwikkeld in andere delen van het land waar ze voor de machtsovername weinig of niet aanwezig waren. Vandaar ook dat ze in grotere steden controleposten installeren waar ze de inhoud van telefoons bekijken (*Denmark, DIS, Afghanistan – taliban's impact on the population*, June 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA,

Afghanistan targeting of individuals). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA, *Afghanistan targeting of individuals*, p. 55).

De Raad is zich ervan bewust dat de drie recente rapporten van EUAA van augustus 2022 erkennen dat ze sinds de machtsovername door de taliban met verschillende uitdagingen worden geconfronteerd in het verzamelen van informatie over Afghanistan. De rapporten wijzen op een verminderde en beperkte mediadekking, de sluiting van lokale mediakanalen en gevluchte journalisten, politieke inmenging van de taliban in het werk van journalisten, bedreigingen van en geweld tegen verslaggevers en mediakanalen en moeilijkheden om de betrouwbaarheid van bronnen/informatie te verifiëren en te bevestigen, vooral met betrekking tot sociale media.

Ondanks het repressieve regime dat van kracht is in Afghanistan en rekening houdend met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, blijkt uit het geheel van de objectieve landeninformatie die door beide partijen aan de Raad wordt voorgelegd niet dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Immers niet elke Afghaan die uit Europa terugkeert zal als verwesterd worden beschouwd. Of een Afghaan een verwestering wordt toegeschreven, is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt.

Voorts blijkt uit de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier momenteel niet dat voor alle Afghanen aan wie een verwestering wordt toegeschreven, een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Bij de beoordeling of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees vervolging is nog steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij ook rekening moet worden gehouden met verschillende risicobepalende factoren zoals het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon, enzovoort. Aldus kan de Raad de richtlijnen van EUAA, waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA *Country Guidance Afghanistan* april 2022, p. 81).

Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij weliswaar met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van Afghaanse terugkeerders uit het Westen blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Uit het voorgaande kan worden besloten dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek noodzakelijk blijft. Een persoonlijk risico voor verzoeker om te worden beschouwd als verwesterd en om deze reden in Afghanistan te worden vervolgd, moet *in concreto* aannemelijk worden gemaakt

Dit neemt niet weg dat beschermingsverzoeken van Afghanen die terugkeren uit het Westen met de nodige voorzichtigheid moeten worden beoordeeld, te meer nu de perceptie en potentiële behandeling van zij die Afghanistan hebben verlaten onduidelijk zijn (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, april 2022, p. 49).

De meest recente landeninformatie die door beide partijen wordt bijgebracht, laat niet toe anders te oordelen.

In het kader van het huidig volgend verzoek moet een beoordeling worden gemaakt van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging. Daarbij moeten zijn individuele en concrete omstandigheden, in zoverre geloofwaardig, zorgvuldig worden beoordeeld en afgewogen in het licht van de algemene landeninformatie aldaar, zoals beschreven in objectieve bronnen.

Uit de objectieve landeninformatie kan niet worden afgeleid dat Afghanen die terugkeren uit Europa, louter omwille van hun verblijf in Europa, het risico lopen dat is vereist om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging als ze bij hun terugkeer naar Afghanistan het 'spel' kunnen spelen en zich also aan

de regels van de taliban en lokale gebruiken houden waardoor ze de aandacht van de taliban kunnen vermijden (cf. EHRM 28 juni 2011, *Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*, par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid “to play the game”). *In casu* stelt zich evenwel de vraag of de verzoekende partij het ‘spel’ zal kunnen spelen.

Verzoeker voert in het verzoekschrift en ter terechtzitting aan dat hij al 11 jaar in Europa verblijft, waarvan zes jaar in België en dat hij verwesterd is. Ter terechtzitting argumenteert verzoekers advocaat dat zijn verwestering wel concreet wordt aangetoond door zijn lang verblijf in Europa en het gegeven dat hij is gehuwd met een Britse onderdaan. Bovendien werkt hij al vijf jaar met een arbeidsovereenkomst en heeft hij al die tijd belastingen betaald. Verzoeker licht zelf toe dat hij zelf zijn echtgenote gekozen heeft en dat zijn familie er tegen was en hier in België verblijft samen met zijn echtgenote. Hij verklaart ook Frans, Engels, Zweeds en Nederlands te hebben geleerd tijdens zijn verblijf in Europa.

De Raad wijst er op dat de loutere vaststelling dat verzoeker lange tijd in Europa verblijft als dusdanig niet volstaat om een gegronde vrees voor vervolging of reëel risico op het lijden van ernstige schade aan te tonen of als een nieuw element dat de kans aanzienlijk groter maakt dat verzoeker voor internationale bescherming in aanmerking komt omwille van een daadwerkelijke of gepercipieerde verwestering. In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat in zijn geval van daadwerkelijke verwestering sprake is door louter te verwijzen naar het feit dat hij hier werkt en belastingen betaalt, Europese talen spreekt en hier al 11 jaar verblijft. Daarmee toont verzoeker als dusdanig niet aan dat hij zich westerse waarden en normen daadwerkelijk eigen heeft gemaakt dat hij zich niet of zeer moeilijk zou kunnen aanpassen aan de normen die actueel gelden in Afghanistan. Het is evenwel niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling.

In de “*Country Guidance Afghanistan*” van EUAA van april 2022 wordt immers aangegeven dat personen kunnen worden gezien als ‘verwesterd’, onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-moslim beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghansen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen (p. 78, p. 80-81). Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem of haar een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen.

In dit verband stelt de Raad vast dat verzoeker in het kader van huidig volgend verzoek weliswaar werd gehoord door de Dienst Vreemdelingenzaken bij zijn verklaring volgend verzoek kort na de machtsovername door de taliban, maar niet werd uitgenodigd voor een persoonlijk onderhoud bij het CGVS. Waar in de bestreden beslissing wordt gesteld dat verzoeker geen concreet element aanreikt om te veronderstellen dat zijn religieuze huwelijk in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging dan wel een reëel risico op ernstige schade ten gevolge heeft, stelt de Raad vast dat uit het door verzoeker ter terechtzitting neergelegde document blijkt dat hij ook een burgerlijk huwelijk heeft gesloten met zijn echtgenote. Het is onduidelijk in welke mate een in België gesloten huwelijk met een Britse onderdaan, die zelf moslima is, gecombineerd met een zeer lang verblijf in Europa, actueel in Afghanistan na de machtsovername door de taliban kan resulteren in gepercipieerde verwestering in geval van terugkeer. Van verzoeker kan bezwaarlijk verwacht worden dat hij zijn huwelijk met een Britse onderdaan zou verhullen. De door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landenrapporten inzake Afghanistan laten niet toe de specifieke situatie van verzoeker naar behoren in te schatten en te beoordelen in welke mate zijn huwelijk met een Britse onderdaan in combinatie met zijn lange verblijf in Europa, na de machtsovername door de taliban, bijdragen tot een gepercipieerde verwestering in hoofde van verzoeker en bijgevolg als een nieuw element kan beschouwd worden dat de kans aanzienlijk groter maakt dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

De Raad stelt vast dat in hoofde van verzoeker een aantal individuele omstandigheden kunnen worden waargenomen, waarvan moet worden nagegaan of deze, *in casu* kunnen worden beschouwd als nieuwe elementen die de kans aanzienlijk groter maken dat hij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet in aanmerking komt.

Op basis van de elementen in het rechtsplegingsdossier kan de Raad, met inachtneming van de grenzen van een ondervraging ter terechtzitting en gelet op het ontbreken van verdere onderzoeksbevoegdheid, in deze stand van zaken het volgend verzoek niet op nuttige wijze evalueren in het kader van een devolutief beroep.

Het ontbreekt de Raad aldus aan essentiële elementen om te komen tot de in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen te moeten bevelen.

Bijgevolg moet de bestreden beslissing worden vernietigd overeenkomstig artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet.

5. Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing genomen door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 30 mei 2022 wordt vernietigd.

Artikel 2

De zaak wordt teruggezonden naar de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achttien november tweeduizend tweeëntwintig door:

dhr. K. POLLET,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

K. POLLET